

slaget blev henvist til et Udvalg og undergik visse Forandringer, men i Hovedprincippet blev Loven saaledes, som Lovforslaget var fremsat af den højtærede Indenrigsminister. Allerede ved første Behandling blev der af næsten alle Talere, deriblandt af mig, peget paa det ønskelige i, at man i saa stor Udstrækning som muligt søgte at give de Folk, der var arbejdsløse paa Grund af Krigen, Arbejde i Stedet for Understøttelse. Jeg minder om, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder under Forhandlingen udtalte, at der var givet — jeg tror, det var hans Vending — de mest kategoriske Ordre til de paagældende Institutioner om at holde de Arbejder i Gang, som var paabegyndte, og fremskynde dem saa vidt muligt og at tage fat paa nye Arbejder, for saa vidt det af Hensyn til Planlægningen af saadanne lod sig gøre. I det Udvalg, som behandlede Sagen, og af hvilket jeg havde den Ære at være Medlem, kom vi, som naturligt var, stærkt ind paa det Spørgsmaal, og det blev paalagt mig som Ordfører meget stærkt at understrege ved anden Behandling Nødvendigheden af, at man navnlig fra Ministeriets Side og saa vidt det var muligt, ogsaa fra Kommunernes Side — idet jeg havde Lejlighed til at henvise til de Forhandlinger, der allerede da var indledede mellem Indenrigsministeren og Repræsentanter for Kommunalbestyrelserne — fremskyndede de offentlige Arbejder saa meget som muligt.

Jeg havde som Ordfører Lejlighed til at pege paa visse Arbejder, der var iværksatte, og som efter Udvalgets Mening udmærket godt kunde fremskyndes og fremskyndes saaledes, at de kunde bidrage til at afhjælpe den store Arbejdsløshed, som navnlig i August og September og Oktober, og for Resten ogsaa senere, var til Stede som Følge af Krigen. Jeg nævnedes blandt andet Udvidelsen af de tre Stationer, der ligger mellem København og Roskilde, og hvortil der allerede paa det Tidspunkt var bevilget ret betydelige Beløb, og hvortil der, hvad vi alle vidste, skulde anvendes betydeligt udover, hvad der var bevilget, og jeg havde Lejlighed til paa Udvalgets Vegne at understrege stærkt, at Udvalget vilde finde det rimeligt, at man fremskyndede Arbejderne, selv om de derved skulde

blive betydeligt dyrere, end om man tog dem efter den Plan, som i sin Tid havde været forelagt. Jeg skal ikke nægte, at jeg med en vis Bedrøvelse har set, at de „kategoriske Ordre“, som Ministeren for offentlige Arbejder sagde os, at der var givet, synes at have frugtet saa forfærdelig lidt. Ærede Medlemmer har sikkert meget ofte i den senere Tid passeret Strækningen mellem København og Roskilde — vi har jo haft Rigsdagssamling næsten hele Sommeren — og vil da have lagt Mærke til, hvor langsomt Arbejderne paa de 3 paagældende Stationers Udvidelse gik. Da nu for kort siden Statsregnskabet blev omdelt, var noget af det første, jeg i hvert Fald saa efter, dette: hvor meget er der nu anvendt, om jeg saa maa sige, udover det, som der ordinært skulde have været anvendt. Det ordinære var 300,000 Kr. til de tre Stationer, hvortil efter Tillægsbevillingsloven kom 38,700 Kr., saa at der til Raadighed for Administrationen til de tre Stationers Udvidelse i det Finansaar, som sluttede den 31. Marts, med et rundt Tal har været 340,000 Kr. Heraf lykkedes det at faa anvendt 118,000 Kr. med et rundt Tal. Jeg kan ikke nægte, at det har bedrøvet mig, at Staten samtidig med, at der betales Hundreatusinder i København til arbejdsløse, som i og for sig meget godt vilde arbejde, har liggende saatæt ved København, som de tre Stationer ligger, saa store Arbejder og har Penge nok til dem, men Administrationen kan dog ikke faa brugt mere end 118,000 Kr. af Bevillingen! Jeg synes, at det er sørgeligt, og jeg nævner det derfor som et Vidnesbyrd om, at der maa være en Mangel: naar Rigsdagen gennem Ordføreren for et Udvalg uimodsagt har gjort gældende, at det betyder ikke noget, om det ogsaa bliver noget dyrere at fremskynde Arbejdet, saa naar man dog ikke en Gang at faa den oprindelige Bevilling brugt.

Jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at der her i København mellem Understøttelsesforeningen og den offentlige Arbejdsanvisning blev truffet en Ordning med Hensyn til Kontrollen med de arbejdsløse, der ikke var Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne. Denne Ordning blev truffet i Henhold til Indenrigsministeriets Cirkulære af 5. November 1914,